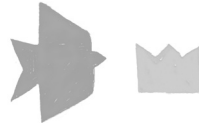

Ünnep

A rejtett, a fölcskillanó csoda. Ünnep és ruházat. Kibontakozás, az áhítat varázslata. Feladatvállalás és lélek. Valami megmásíthatatlanul mindezzel együtt lélegző *erkölcsösség*. Látás és láttatás.

Ez van: nem tudok megszökni a *fogalmi sokszögek*, a *fogalmi sokszögeim* elől – velük, általuk tudok beszélni a színjátszás varázsáról... A délvidéki, vajdasági magyar öntevékeny színjátszók közösségvagyáról, közösségszeretetéről, világteremtő és világmegváltó tetteiről és álmairól, az egyszerű (?) elköteleződésről, konokságról, elhivatottságról, anyanyelv- és településhűségről, ember- és színpadszeretetről, nemzedékekről...

Ez van: azt remélem, hogy ahogy megérintik gépeléskor s majd nyomtatáskor a szavak a lapot, egymásba áramolnak ők, s szötteükből, örök-hálójukból végig-, kiolvasható lesz minden, amit *mindez* jelenthet... Életpályák, mindennapok elevenedhetnek meg...

De ettől többre *van szükség* – ettől többet szeretnénk, szeretnének elmondani. Ennek csírái, ennek apró rügyei sok éve a házigazda társulat és település színjátszásáról, színjátszóiról és jeles személyiségeiről szóló kiállítások, amelyeket oly jó volna még tovább gondolni. Hisz Topolyán (is) több mint száz, több mint százharminc éves a műkedvelő, az öntevékeny: a színjátszás. S igen, fontos, talán az egyik legfontosabb volna mindezt együtt, egymást mellett, egymást *megszólítva*, színjátszásunk egészét láttatni – akár egy újonnan induló kiadványsorozat keretében, felsorakozva a már megjelent kiváló összefoglaló munkák mellé.

Tavaly Temerinben ígéretet tettünk, hogy a huszadik század második felétől idáig terjedő időszakot feldolgozó monográfia megírásának lehetőségeit megteremtjük. Nem, nem feledkeztünk meg róla, s nem is fogunk, próbáljuk egymásba áramoltatni a gondolatokat, ötleteket, terveket, koncepciókat, összeszóni őket... Hisz most, mostantól még nagyobb ebbéli felelősségünk – Faragó Árpád krónikásunk, *színházi közírónk* távozásával, s főként a neki tett *fogadalmaink* szerint.

S igen, a *Találkozóról* is fontos lesz, hogy megszülessen egy összefoglaló munka – amelynek összetevői a húsz, majd a huszonöt éves jubileumra készült kiállítás elkészültét megalapozó,

szövevényes táblázatokban, fényképalbumokban, a visszaszkennelt cikkek, a sajtóvisszhang, a Sűgóban megjelent írások, de igazán a társulatok s a rendezvényt megálmodók révén ott lapulnak *fejekben* s számítógépeken és asztalfiókokban, egyesületek pedáns *levéltáraiban*.

A Találkozó tehát egy pillanatra sem ér, érhet véget! De a kötetek, kutatások, kéziratok megalakítása mellett még nagyobb feladatunk (mondom magamnak, magunknak) van! Igen, *hozzuk vissza, lopjuk vissza* kerekasztal-beszélgetéseinket és színjátszó fórumainkat, a műhelymunka-hétvégéket, a csoportvezetői, rendező és technikus-képzéseket, mind többet és többet az élményteli közös ötletelésekből és találkozásokból!

A szemünk előtt születő és ragyogó csoda. Ünnep, mely nem szűnik, ami *itt van*, ami mindig is tart a *mában*, ami tehát szüntelen, ami történetünk fontos pillére, hisz benne ott munkál feladatvállalás és lélek és elköteleződés és hit, nemzedékek sora és sorsa, mennyi, de mennyi játék és varázslat és örömteli találkozás és szeretet és hála.

A Találkozó elhozta ismét a tavaszt, ezt az igaz kitavaszkodást. Hát éljünk a lehetőséggel, lehetőségekkel, lehetőségeinkkel!

Ui.: *gyűjts minél több pecsétet!* 😊

Sutus Áron

Új helyzetek, új kihívások

Interjú Vorkapić Anjával és Barna Sára Dáviddal, a Színes Szilánkok Diákszínpad két tagjával

Egy 18 éves lány és egy 19 éves fiú. Vajon nehéz-e azonosulni egy híres személyiséggel és egy idős híres személyiséggel, ha az ember még nem is volt idős? Az előadásról faggattam Anját és Dávidot.

VORKAPIĆ ANJA

Kit játszol a darabban? Mennyire tudtál azonosulni a karakterrel?

Nemes Nagy Ágnes fiatal énjét játszom. Azokkal a situációkkal, amik az életében történtek, nagyon jól tudtam azonosulni. Megtaláltam magam a verseiben, a szövegeiben, a leveleiben. Magamra ismertem benne, főleg akkor, amikor a verseit olvastam, ezért nagyon jó érzés játszani.

Milyen a csapatszellem? Milyen a csoport tagja lenni?

Sokkal jobb érzés így, hogy kevesebben dolgozunk, mivel eddig mindig nagyobb csapatokban dolgoztam. Sokkal intimebb, és gyorsabban tudunk haladni az egésszel. Könnyebb volt így, hogy egymás között voltunk, és létrejött a bizalom. Nagyon jól éreztem magam.

Milyen hangulatban folytak a próbák?

Először gyakorlatokat végeztünk, hogy megnézzük, ki kivel fog párt alkotni. Ezután a legfontosabb a bizalom kiépítése volt egymás között. Nagyon jó volt mindenkivel dolgozni, nagyon élveztem.

BARNA SÁRA DÁVID

Ki a karaktered? Hogyan írnád le?

Az idősebbik Balázst játszom. Egy úriember-ről, kifinomult személyről van szó, aki borzasztó-

an szerelmes Ágnesbe. Ha már nem is olyan tüzesen, de továbbra is szereti őt.

Mennyi időt vett igénybe a felkészülés? Meddig tartott a próbafolyamat?

Tavaly ilyenkor már elkezdődtek a próbafolyamatok. Az ötlet megvolt az előadásra, de még nem alakult ki, hogy ki melyik szerepet kapja.

Közösen határoztátok meg, vagy rátok lett osztva?

A különböző gyakorlatok által jöttünk rá, éreztük, hogy kinek melyik szerep áll jobban. Miután ez meglett, nyári szünet után kezdtünk újra foglalkozni az előadással. Ekkor már kész volt a szöveg és a koncepció, hogy hogyan fog kinézni az előadás.

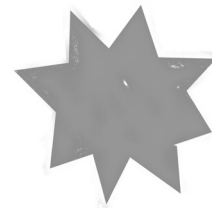
A próbafolyamat alatt ütköztetek valamilyen nehézségbe?

A diákszínpados éveim során eddig csak kisebb szerepeim voltak. Most formáltam meg először karaktert, ami nehézséget okozott. Illetve érdekes része volt a próbáknak az is, hogy öreggő kellett válnom.

Az életkoroddal hogyan tudtad ezt összeegyeztetni?

Nem nagyon. Még nem voltam öreg... De mostanában egyre többször belegondolok, ahogy múlik az idő.

Pastyik Nóra

Hepp és Happ – A régies és a fiatalos megoldások találkozása

Interjú a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának két tagjával, Király Sándorral és Csíkos Dáviddal

Röviden és tömören, szívet melengetően – lehetne akár ez a szlogenje az idei nagykikindai előadásnak. A Heppet és Happot játszó Király Sándorral és Csíkos Dáviddal beszélgettem az előadásról és a csapatról.

KIRÁLY SÁNDOR

A zsűrinek nagyon elnyerte a tetszését a minimalista díszlet. A kezdetektől ilyennek tervezted?

Amióta rendezéssel foglalkozom, mindig először elképzelek egy alap díszletet, és időközben kidobálom a felesleges díszletelemeket, így maradt három tuskó. Szeretem a minimalista díszletet, de volt olyan előadásom, ahol akár három zsáknyi rongyot is felhasználtam, mert hatalmas cirkuszt akartam látni, de a minimalista stílus közelebb áll hozzám.

Miért erre a szövegre esett a választásod?

Tudom, hogy kikkel dolgozom, ezért olyan szövegeket keresek, amik illenek hozzájuk. A jelenlegi darab esetében is rögtön tudtam, ki mit fog játszani, illetve azt is, hogy hogyan. Általában az első olvasópróba után egy pohár kávé vagy pálinka mellett beszélgetünk az elhangzottakról, és figyelem a színészek reakcióit. Ez egy nagyon jó kiindulópont, és erre tudok építkezni.

Milyen nehézségekbe ütközött a csapat a próbafolyamat során?

Nagyon nehéz összeegyeztetni a próbákat. A munkahely, más elfoglaltságok, esetleg betegség miatt ezt úgy tudtuk megoldani, hogy szétszedtük a jeleneteket, és például Dáviddal a közös jeleneiteinket a szintén közös munkahelyünkön gyakoroltuk (de ez titok!).

Milyen benyomásod van a szemlével kapcsolatban?

A lehető legjobb benyomásaim vannak, nagyon tetszetek a hozzászólások. Volt bennem egy kis félelem, mivel rövid előadásról van szó, és nincsenek benne nagy csattanók, viszont úgy érzem, hogy jó úton haladunk.

CSÍKOS DÁVID

Milyen érzés ehhez a csapathoz tartozni?

Szuper! Ők a második családom, rengeteg időt töltünk együtt, és nagyon szeretek velük lenni.

Fiatal és idősebb tagok is vannak. Ez mit jelent számotokra? Mit tudtok átadni egymásnak?

Az idősek tapasztalata és a fiatalok energiája nagyon kiegészítik egymást. Három éve színészkedem, és rengeteg segítséget kapok, de ez az egész csapatról elmondható, segítjük egymást, ahol tudjuk. Igazán ötletgazdag társaság, a generációs különbség miatt rengeteg „régies” és „fiatalos” megoldás születik.

Mit emelnél ki a karakteredből? Mennyire tudtál vele azonosulni?

Hepp egy érdekes karakter volt számomra, nehéz volt megformálni, mivel nem vagyok ijedős, félénk típusú ember. A karakter megmutatta a benne lakozó okosságát, mivel kihúzta néhányszor barátját a bajból. Végig félt, és mégis nagy bátorságra vall, hogy nem hagyta ott.

A mesés környezetben nagyon mély gondolatok lapulnak. Hogyan hatott ez rád?

Ebből a szempontból nagyon is egyetértek a megformált karakterrel. Az ő szemszögéből a munka nem fontos. Minden nap elmegy dolgozni, ugyanúgy telnek a napjai. Ha nincs is kifejezetten megelégedve az életével, a hétfégi kikapcsolódásnak a gondolata megnyugtatja. Az, hogy a barátjával pecázhat, elfeledteti vele a hétköznapi nehézségeket. Happal szemben ő el tud vonatkoztatni az értelmetlen monotonitástól.

Pastyik Nóra

Tegnap történt

A tegnapi nap folyamán két előadást is láthatott a közönség. Nemes Nagy Ágnes és Lengyel Balázs szerelmi történetét az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpadosai jelentették meg, Figura Terézia rendezésében. A *Boldog szerelemben élni* című előadás története két síkon folyik, a jelen és a visszaemlékezés síkján, mindeközben sok kérdés nyitott marad, találgatásra készíti a nézőket a két keserű életű ember kapcsolata. Este hét órától a nagyikindai József Attila Színtársulat állt a világot jelentő deszkákra - *Dorđe Lebović: Az ezredik éjszaka* című mesejátékát vitték színre, amelynek rendezője Király Sándor volt. A kortárs tündérmese két jóbarátról szól, ám egyszer csak egy varázsló szállt alá a Holdról, aki felajánlja, hogy egy éjszaka erejéig különleges erejük lehet...

A topolyai közönség számára is igazán különlegesek ezek az előadások, sőt maga a Találkozó is: a nézők soraiban is pozitív visszhangot nyert az esemény.

Kadvány Kitti: Nagyon örülök, hogy idén Topolyán rendezték meg a szemlét, így helyben meg tudok nézni szinte minden előadást! A ma esti előadás különösen tetszett. Gyönyörű íve volt a történetnek, pofon egyszerű megoldásokat láthattunk dramaturgiailag, ettől eltekintve profin megoldotta a rendező, hogy a nézőben emlékezetes maradjon a darab. Őszintén, az összes előadást megnézném, de mivel az időm nem engedi, ezért amire csak tudok, el fogok menni.

Tapiska Adrien: Mindig is szerettem volna, hogy több színházi előadást adjanak Topolyán. Az előadások mind, egytől egyig nagyon tetszenek, eddig mindig valami mást láthattunk. Természetesen, ha az időm engedi, akkor mindet meg szeretném majd nézni. Egy előadást sem tudnék kiemelni, mivel mindegyikben valami más fogott meg, az elkövetkezőkre pedig kíváncsi vagyok!

Éter P. Bettina: Mint a Diákothon nevelőtanára, én szervezem a kulturális programokat a diákoknak, úgyhogy állandóan promotáljuk ezeket az előadásokat, bármilyen kulturális eseményt, a diákokat igenis arra ösztönözzük, hogy jöjjenek el, nézzék meg az előadásokat. Visszük őket színházba, kirándulni, tájházba. Bármilyen, ami a kultúrához kötődik, azt a diákok életébe igyekszünk bevinni.

Major Evelin: A Találkozót a kinti hirdetőtáblán láttam, illetve Facebook-eseményként. Nagyon örülök, hogy itt szervezték meg, mert helyben van, el tudunk jönni bármelyik előadásra. Rendszerezésen járunk színházba. Azért jöttünk a nagyikindaiak darabjára, mert ennek a darabnak a története fogott meg bennünket legjobban.

A Szemlén a marások több funkcióban is részt vesznek: játszanak, szerveznek, tesznek-vesznek, és előadásokat néznek. Kettejüket szintén sikerült szóra bírni.

Tomik Eszter: Immár tíz éve foglalkozom színjátszással, viszont csak szeptemberben csatlakoztam a Marához. Öt évesen szerettem bele a színházba, a szereplésbe. Nagyon szeretek egy másik embernek, karakternek a bőrébe bújni. Mondhatni, mindenem a színészkedés. A szemle kiváló alkalom arra, hogy megmutassam magam. A felkészülés során nagyon sokat vagyunk együtt a csoport tagjaival, az idősebbektől, akik tapasztaltabbak, sokat tanulhatok. Jó találkozni a más településről érkezőkkel és más nyelvjáráásokat hallani.

Bacsó Noémi: Még csak a második aktív napunkon vagyunk túl, vigyázat, ez most nyálasan fog hangzani, de: eddig imádom minden pillanatát, a sok különböző ember találkozását, akik valahol mégis egyek azáltal, hogy ugyanaz érdeklődik őket és elszántan művelik azt, inspirálva egymást. Örülök, hogy én is tagja lehetek egy társulatnak, egy ilyen egésznek, ami befogad és megtart másokat, bennünket. A szakmai zsűrizésen való részvételt külön élvezem, jó, hogy van aki elénk tart egy tükröt, utat mutat a fejlődéshez!

A mai nap folyamán a kupuszinai Sturcz József Színjátszócsoporthoz lép színpadra a Paprikáscsirkével, a darabot Molnár József alkalmazta színpadra.

Turi Orsolya

Tudta-e Topolyáról?

- 1949 és 1959 között működött a Topolyai Járási Népszínház, mely a 10 éves fennállása alatt 70 bemutatót és 1000 előadást tartott.

- 1912-ben vezették be az első telefont Topolyán. Az 1914-es szarajevói merénylet híre már telefonon érkezett városunkba.

- Községünkben az első omnibuszjárat 1904-ben indult Topolya és Ómoravica között.

- B. Fehér Jenő topolyai gyógyszerész, zeneszerző, költő nevéhez fűződik több ismert nóta is, mint a *Ni, ni, ni, ni, mi mozog...*, *Már minálunk babám, Aki a babáját igazán szereti*, *Szépasszonynak kurizálok*, *Őszirózsa, fehér őszirózsa, Akármilyen havas eső esik...* Versesköteket, dalos-füzeteket, hanglemezeket jelentetett meg, de előfordult, hogy dalait mások nevével adták ki vagy népszerűsítették. *Őszirózsa, fehér őszirózsa* című dalának szerzői joga miatti bírósági perről a korabeli sajtó többször is beszámolt. 1931-ben, 58 évesen Topolyán halt meg, a város tiszteletét úgy fejezte ki, hogy akkoriban, a síremlékek egyik legszebbjét emeltette neki.

- Topolya első elektromos kapucsengője a Járásbíróság épületének falára volt felszerelve. Ma a közjegyző dolgozik abban az épületben.

- 1802-ben a Kray családdal érkezett az első hivatásos kutyaidomár Topolyára.

- A filoxéra megjelenése előtt 276 holdon termesztettek szőlőt Topolyán.

- Mária Terézia rendelte el a selyemhernyó tenyésztését, ezért Topolyán a XIX. század legelején 4 holdon és 600 négyzetméteren, valamint az utak mellé ültettek eperfákat. Az „Epres” elnevezés a mai napig a topolyai szóhasználat része, amely a Kálvária-dombon található.

- Topolyán nagy hagyománya volt az agárversenyeknek. Ennek a szenvedélynek csak a legtehetősebbek hódolhattak. A bácskai agártenyésztők országos hírnévnek örvendtek. Rangos versenyt rendeztek a Karkaturon (Miéunovo, Topolya község) kialakított versenypályán, amely ma futballpályaként működik.

- 1890-ben Topolya járási központ volt, melyhez 9 település tartozott: Bajsa, Csantavér, Feketics, Kishegyes, Szeghegy, Ómoravica, Pacsér, Sándor és Topolya, összlakossága 48 616 fő volt.

- Topolya legmagasabb pontja a Kálvária-domb. Itt látható a Golgota-szoborcsoport, mely a település legrégebb épített emléke és az egyetlen, mely a 18. századból maradt fenn. Bakai

Pál bőkezűségének köszönhetően épült fel 1797-ben.

- 1906. április 19-én nagy tűzvész pusztított Topolyán, mely során a település nagyobb része a tűz martalékává vált.

- A századfordulón négy fő részre osztották a várost: **Vajhegy** (a jelenlegi Gorica környéke), a város északnyugati része, itt laktak a juhászok. **Tabán** vagy **Tobán**, a központ a legalacsonyabb területe, mocsaras, lápos rész. **Lencsés** volt a város északkeleti része, gazdag termőföldjéről kapta a nevét. A délkeleti részt pedig **Sándornak** nevezték. Ismert volt még a Vadas és a Szőlősor is, mely elnevezéseket még ma is használjuk.

- 1944. november 28-án Topolyáról indult el a Petőfi-brigád. A gyülekezés helyszínét ma emléktábla őrzi a város központjában.

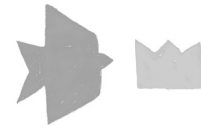
- 1913-ban Budapestről hozta Beer Károly péksegéd az első felfújható futball-labdát Topolyára.

- Ugyanebben az évben alakult meg hivatalosan az első labdarúgóklub településünkön, Topolyai Sport Club (TSC) néven. Alapítója és első elnöke Bénis István volt.

- Környékünk utolsó betyárja az 1910-es években még aktív tolvaj, rabló, Egri János volt. A nép szerette, mert nem tapadt vér a kezéhez. 60 csendőr is üldözte, de nem tudták elkapni. Végül 1911-ben sikerült elfogni, majd a szegedi Csillag börtönben raboskodott, ahonnan megszökött, s visszatért Topolyára. Egy rajtaütés közben megsebesült, ezért a helyi katonai kórházban ápolták.

- Batthyány Lajos felesége, Zichy Antónia és a topolyai báró Kray Irma férje, Zichy János édesestvérek voltak.

Terék Anna: Duna utca

és lehet,
 én mégiscsak a Duna utcában
 voltam egész életemben
 a legboldogabb.
 öten laktunk két szobában,
 s apám sosem tudta
 nyugodtan megcsókolni
 anyámat. mi néztük
 őket mindig,
 talán ezért nem is csókolta
 sokszor.
 anyám szájáról hiányoztak
 ezek a csókok,
 de én szerettem hallani
 a másik négy ember szuszogását.
 a nagymamának minden este
 kinyitottuk a rekamiét,
 és én ha félttem,
 átlopóztam, hideg talpakkal
 hozzá bebújtam,
 és én félttem,
 főleg az éjszakák közepén.

költözés, doboz, pakolás, zsinór,
 körbekötni életünket,
 a ruhák közé hajtogatta anyám
 az emlékeinket.
 betegen, lázrózsákkal,
 tüdőgyulladással
 költöztünk át az új lakásba,
 ami ház volt,
 de mi megszokásból, dachból,
 vagy csak helytelen
 nyelvhasználatból
 (szintaktikai undor)
 lakásnak hívtuk.
 az új lakásban még hetekig
 nem voltak bútorok,
 kibelezett ágyak
 matracain aludtunk,
 és még sokáig visszajártunk
 a Duna utcába
 nézni a tv-t,
 vasárnapi gyerekműsort,
 mert az új lakásban,
 illetve ott a tetőn,
 nem volt még
 antenna.
 minden vasárnap délelőtt
 autóra ültünk,
 az anya helyére tettük a tv-t,
 és a régi lakásban mesét néztünk
 egy kéményseprőről.

én mindig szerettem volna
 megnézni, milyen
 az,
 amikor a kéménymélybe
 ólomgolyót engednek,
 mert az új lakás
 kéményépítések

mesélte a Gergő bácsi,
 hogy úgy lehet
 kibaszni
 az akadémikus megrendelővel
 a kéményrakásnál,
 hogy a kéménymélybe
 egy kalapot is beleépítünk,
 aminek a teteje négybe van vágva,
 így az ólomgolyó
 átmegy és vissza is jut
 keresztül rajta,
 ha ellenőrzik,
 de a füst,
 a füst
 az
 kérem szépen odalent marad,
 elárasztani a kályhát, a szobát,
 orrlyukakat.
 ehetik saját füstjüket,
 rághatják csipkésre:
 rábasztak.

Anti bácsi meg csak nevetett
 s mesélte:
 szerencsét hozna a családnak,
 ha valamit,
 használatlan holmit, vagy épp
 mi kedves nekünk,
 beépítenénk a házba.
 valami oda nem illőt.
 de anyám szót értett a munkásokkal,
 mert építésznek tanult,
 s apám szót értett a munkásokkal,
 mert ugyanannyi téglát pakolt mint ők,
 mert ugyanannyi pálinkát ivott meg mint ők.
 és én nem értettem még a szavakat,
 amikkel szerelmes levelet
 írtam az egyik
 munkásnak
 és a levelet meg egy téglát
 dugtam a párnája alá.
 még rosszul írtam le, hogy
 szeretlek,
 mert még nem tudtam
 rendesen írni.
 pedig akkor még tudtam
 rendesen érezni.
 Anti bácsi meg csak nevetett,
 s végül a pincepadlóba
 betonozáskor
 egy csavarhúzózt dobtunk,
 a nappaliban meg a parketta alatt
 egy sörösüveg lapul.
 és én szentül hittem,
 hogy a beépített holminknak
 jelentése van,
 hogy miért épp a pincébe a
 csavarhúzózt és miért
 épp a nappaliba a sörösüveget.
 lehet volt is
 nekik.

és lehet,
 én mégiscsak a Duna utcában
 voltam egész életemben
 a legboldogabb,
 pedig aztán egy másik utcában
 Attila
 olyan ügyesen szorította
 mellkasára mellkasomat,
 porszagú hideg parkettán,
 hogy azt hittem, ez
 nagyobb boldogság
 mint bármi más.
 aztán túl sokan és
 túl erősen, aztán túl gyengén
 szorítottak,
 a bőröm is feljött,
 a csontom is kilátszott,
 végül már nem szorított
 senki, és Attila
 kedve is elment
 az újrászorítástól.
 kifogyott belőle a
 dühös, lázongó szorongatás,
 vagy csak engem nem tudott már úgy
 megszorítani, ahogy más lányokat,
 ahogy azt én is szerettem volna
 tőle.

albérlethől lakásba,
 lakásból hérelt szobába,
 szobáról szobára
 költözni évenként,
 mint aki ráér csomagolni,
 költözés, doboz, pakolás, zsinór,
 körbekötötték az életemet,
 a ruhák közé hajtogatta anyám
 az emlékeimet,
 betegen, lázasan, gyulladással
 költöztem át az új lakásokba
 új karok közé,
 új ölelésekbe,
 és ha sírtam, s az a
 másik,
 aki épp mellettem volt,
 velem kiabált,
 csukott szemhéjamon
 szemeim kirajzolták
 a Duna utcát,
 ahol boldog voltam,
 mert sokáig nem is ismertem
 az én négy emberemen kívül
 más embereket.
 ahol a lépcsőházban
 a lifttel szemben
 kis rakodóterünk volt,
 mintegy tárgypihentető gyanánt,
 s mi összecsavart szőnyeget
 tartottunk ott
 meg biciklit,
 zöldet és félbehajthatósat,
 ahol este féltem
 egyedül a fekete folyosóra
 kilépni,

de kiléptem,
 mert jó volt félni,
 mert utána meg lehetett nyugodni,
 megnyugtatták a gyereket.
 ahol a teraszkorlát
 egybeöntött betonból volt,
 és apám
 minden nyáron felfújta nekünk
 a németországi gumimedencét.
 pancsoltunk,
 én a kiürült samponos flakont használtam
 távcső gyanánt,
 pucéran fürödtünk,
 pucér volt az ég is,
 nyáron nekem minden nap vasárnap volt.
 és még lehetett nevetni meg örülni,
 mert gyereknek lehet mindig
 mindennek örülni
 és akármit kinevetni, mert
 rámondják, hogy
 jaj,
 még csak gyerek.

Epstein Ágnes: Topolyai alkonyat

Rézzsitán
 rezeg az ég
 madarak gályája
 folyik át
 rajta

a háztetők
 mérges-szürke
 pora
 rálehel
 a tájra

mogyoró
 koppan
 a zöld szőnyeg
 moha
 mintájára

a padok
 piros léce
 sárosan
 ragad
 a képbe

Volt egyszer egy színház... – II. rész

Dimitrijevic Mara és Sinkó István

Cikksorozatunk második részében tovább utazunk a topolyai Járási Magyar Népszínház életében. Dimitrijevic Mara és Sinkó István visszaemlékezéseit bemutató négy videó mellett az olvasók olyan szöveges szemelvényeket is találnak, melyeket a kiállítás anyagából válogattunk. Fogadják szeretettel! :)

Kezdetek

Topolyán 1949. március 2-án avatták fel az új színháztermet. Korábban vendéglők arra alkalmas termeiben tartottak színházi előadásokat. 1945-ben megalakult a Magyar Kultúrkör, amelynek színpadán rendszeresek voltak az előadások. Miután 1949 tavaszán felavatták az új színháztermet, Dimitrijevic (Lusztig) Mara vezetésével megkezdte munkáját a Járási Magyar Népszínház. Első bemutatójuk Katajev Tévedések napja című drámája volt. Mivel a színház alapító okirata mindez idáig nem került elő, a színház státuszának minősítésével kapcsolatban csak a korabeli sajtóban megjelentekre hivatkozva állapítható meg, hogy Topolyán „hivatásos vezetéssel bíró amatőr színház” kezdte meg működését. Kezdetben az igazgatón kívül csak egy fizetett színésze volt a színháznak, Karna Margit. A Magyar Szó napilap 1950 novemberében arról tudósított, hogy népbizottság határozatával a topolyai amatőr színház hivatásos magyar népszínházzá alakult át.

A topolyai műkedvelők 1940. május 18-án bemutatták Cziráky Fetter Imre Muskátlí című darabját. Az előadásban szerepelt a Járási Magyar

Népszínház munkájába műkedvelőként bekapcsolódó, és a színház megszüntetéséig állandó tagként jelen levő Schneider Dániel. A kiállításon bemutatott mellényt ő viselte a darabban. A tabló az újvidéki vendégszereplés alkalmából készült, amely a Tilger Mihály által rendezett darab huszonötödik jubileumi előadása is volt egyben.

Így éltünk mi

A topolyai Járási Magyar Népszínház együttese az első néhány év alatt 337 előadást tartott vidéken, mintegy 85.000 néző előtt. Csaknem minden vajdasági helységben szerepeltek. A rideg számok persze nem tudják érzékeltetni a vidékjárás erkölcsi és kulturális jelentőségét. Vidéken, falvakban és kisvárosokban nem volt hivatásos színház: az amatőr színházak nehezen tudták önállósítani magukat, a műkedvelő csoportok meg épp, hogy csak tengődtek. A falvak egyre igényesebb közönségének így nem volt alkalma színvonalasabb színpadi előadásokat látni. „Az igények és a lehetőségek között így bizonyos úr keletkezett. S ezt az úrt töltötte be sikerrel a Topolyai Járási Népszínház: a faluszínház szerepét” – írja Dimitrijevic Mara.

A Volt egyszer egy színház... című kiállításban Kalmár Zsuzsa és Pálfi Ervin, a Szabadkai Népszínház színművészei Dimitrijevic Marának, a topolyai Járási Magyar Népszínház igazgatójának és Sinkó Istvánnak, az egykori társulat tagjának visszaemlékezését tolmácsolják a fennmaradt interjúk, levelek, emlékiratok alapján.

A videósorozat első részében arról mesélnek, hogyan is jöhetett létre színház Topolyán.

A második részben a színházat és társulatot érintő kihívásokról mesélnek.

A sorozat harmadik részében olyan eseményekről mesélnek, melyek a színpalok mögött zajlottak.

A negyedik részben Mara azt idézi fel, hogy hogyan ért véget a Járási Magyar Népszínház tízéves története.

Szereplők: Kalmár Zsuzsa, Pálfi Ervin
Vizuális megjelenítés: Amigohvisuals, artNova
Tervezőgrafikus: Lillart Webdesign
Fotók: Szerda Zsófia, Vass Károly

Forrás: Topolya Község Múzeumának YouTube csatornája, Volt egyszer egy színház... kiállítás anyaga

Összeállította: Guci Mónika

Ma a Találkozó színpadán

Paprikáscsirke kupuszinai módra!

Végre belekóstolhatunk a kupuszinai színjátszó csoport idején zenés bohózatába. Remek humorral, fordulatos cselekménnyel, helyzetkomikummal, szatirikus éllel és kitűnő zenével fűszerezett előadást ígérnek a topolyai közönségnek.

Sturcz József színjátszó csoport, Kupuszina

Kupuszinán-Bácskertesén mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadás 1919-ben került megrendezésre és osztatlan sikert aratott. A Cigány című 3 felvonásos dalos népszínművet id. Sturcz József rendezte, az előadásra a Bocsa-féle vendéglőben került sor. Talán ezek lehettek az első jelei annak, hogy Kupuszina népe igen csak érdeklődik az amatőr színjátszás iránt és, hogy ennek a kis falunak még sok kitűnő amatőr színjátszója lehet. A színjátszó szakosztály legnehezebb évei 1924-1947-ig lehettek, mivel ebben az időszakban nem rendelkeztek művelődési ott-honnal, sem pedig nagyobb teremmel. Az 1996 óta megrendezésre kerülő Vajdasági Magyar Amatőr

Színjátszók találkozóin minden évben szerepelnek a kupuszinai műkedvelők és több rangos elismerésben is részesültek. Ötször került megrendezésre falunkban a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója. 2015. augusztus 19-én Budapesten a Sturcz József színjátszó csoport kiérdemelte a Külhoni Magyarságért Díjat.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1998 – A *Mágnás Miska* című előadás fődíjas lett (vendégszerepelhetett Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjas. A legjobb női epizódszerep díját Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

1999 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marci* című énekes vígjátékában nyújtott alakításért

a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszereplő díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját.

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. A legjobb férfi főszereplő díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszereplőnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett.

2003 – Görgey Gábor *Szexbogyó* című bohózatának színreviteléért Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza.

2004 – A Huszka Jenő – Martos Ferenc szerzőpáros által írt *Gül Baba* című előadásért a társulat a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István *Lúdas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkárt illette meg.

2007 – *A Francia Szobalány* (Jacques Deval drámája) című előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 – Brandon Thomas *Charley nénye* című előadás közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 – Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásából Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért a közönségdíjat vihette haza a csapat, melyet Molnár József rendezett.

2013 – *Az Én és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért Kata szerepének megformálásáért Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplőnek járó díjat.

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Marica grófnő* című előadásáért Pataki-díjban és közönségdíjban is részesültek.

2016 – A Szilágyi László-díjat Molnár Oszkár nyerte a *Van, aki forrón szereti* című előadásban Dzseri szerepének megformálásáért, valamint hazavihették a közönségdíjat is.

2017 – A csoportot Pataki László-díjjal tüntette ki a zsűri a találkozói legjobb hagyományos

keretek között megvalósított előadásáért, Gosszé Endre *Trezka* című darabjáért, melyet Molnár József állított színpadra.

2018 – Pataki László-díjat érdemelt ki a találkozói legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért az *Egy bolond százat csinál* című előadásukért, melyet Molnár József állított színpadra, emellett a zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal tüntette ki Molnár Oszkárt az előadásban Suarez Rodrigo gróf és Dömötör, a főpincér szerepének bravúros megformálásáért, valamint a legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat a zsűri Kiss Katalinnak Zsanett, a főlakáj szerepének megformálásáért adta.

2019 – Pataki László-díjat érdemelt ki a találkozói legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, a *Tuladunai* című darabért, melyet Molnár József állított színpadra, valamint Ferenczi Ibolya-díjat kapott Csernai Panna Évi szerepének megformálásáért.

2021 – A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tünteti ki a kupuszina Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportját.

2022 – A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal Molnár Oszkárt tüntette ki a *Nyitott ablak* című vígjátékban nyújtott fergeteges alakításáért, Novotni, a rezervista szerepének megformálásáért. Valamint a Közönségdíjat is kiérdemelte a társulat az előadás magával ragadó színpadra állításáért.

A Sturcz József színjátszó csoport bemutatja:

Szántó Armand – Szécsén Mihály:

Paprikáscsirke (120')

Zenés bohózat

Rendezte: Molnár József

Zenei rendező: Mgr. Dienes László

Koreográfus: Újlakos Stefánia

Fény és hangtechnikus: Balog Tibor

Díszlet: Balog Tibor

Súgók: Kiss Katalin, Guzsvány Jázmin

Ügyelő: Balog Valéria

Szereplők:

Gusztó – Kiss Gábor

Julis – Csernai Panna

Forgács – Molnár Oszkár

Helén – Limburger Georgina

Valéria – Dienes Koleszár Valéria

Mr. Kenedy – Zsivu Péter

Lilian – Molnár Csilla

Kovács professzor – Szilágyev Dániel

A megtett út mindig fontosabb, mint a végeredmény

Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad Figura Terézia Boldog szerelemben élni – töredékek Nemes Nagy Ágnes és Lengyel Balázs életéből c. előadásának zsűrizése

A Diákszínpad olyan szerencsés helyzetben van, hogy megtehetik és meg is teszik azt, hogy kísérletezzenek. Hogy ez mit is jelent? A Színes Szilánkok Diákszínpad nem csak négy tagot számlál, mint ahányan a mai előadásban szerepelnek. Egyes korosztállyal és sok fővel dolgoznak, így párhuzamosan tud készülni több előadás. Ha bizonyos tagokkal elérnek egy kort, érettséget, a vezetők olyan feladatokat adnak nekik, amivel meggyűlik a bajuk. És ez jó, ez kell – mondta el **Crnkovity Gabriella** bennfentesként az értékelése elején. Ez az előadás most komoly feladat volt, de ezt a négy fiatal szereplő szerette volna: olyan előadást, ami kihívást jelent.

Boldog szerelemben élni – olvassa **Pálfi Ervin** a programfüzetet, és gondolja (és vele együtt talán mi is): *Na, lássuk, mit gondol Figura Terézia, azaz Zia (na meg a Diákszínpad) a szerelemről.*

Irodalom, költészet, plátótság – a vágy és testi-ség problematikája

Az értékelést Pálfi Ervin kezdte azzal, reméli Zia nem ennyire plátóinak látja a szerelmet, mint amilyen az előadás. Persze, két irodalmárról lévén szó, az irodalom, a költészet teljesen átítatja az előadást. Ugyanakkor pont a vágy volt az, amit Ervin a leginkább hiányolt a két (-szer kettő) ember között, azt a fajta vágyakozást, ami összekötötte Ágnes és Balázst „*az az én fő hiányérzetem az előadással kapcsolatban, hogy ha valaki nem tudja megkülönböztetni a sima, pusztá testiséget, nemiséget attól a nemiségtől, ami az őszinte, igaz szerelemből fakad, annak nem is lehet elmagyarázni. Tehát olyan ez, mint a jó és a rossz vers közötti különbség.*” Ervin szerint a négy fiatal nem volt elég bátor ennek a vágnak kimutatásában, és mivel az előadás rögtön egy ilyen jelenettel indít, erről akar beszélni, ám ez a szegmense mégsem történik meg. Szerinte ez az amatőröknél (nem hivatásosoknál) mindig is nagy kérdés, hogy hol van a határ, mit engednek meg maguknak a testiséget illetően, de „*ha az ember kokettál azzal, amit színháznak hívunk,*

akkor érdemes feszegetni a határokat”. Zia ehhez kapcsolódóan elmondta, hogy feszegették a határokat, de a fiatalokban olyan gátlásosság merült fel, amitől nem tudott tovább fejlődni, haladni az előadás. A rendezőnek pedig nagy felelőssége van ebben, s Zia döntött: „*Úgy éreztem, hogy nekem jobb, ha itt biztonságban vannak lelkileg.*” Ervin azért kitért arra, hogy ez a bizonyos vágy azért egy helyen mégis megmutatkozik nagyon pontosan, feszesen, szépen, méghozzá a tangóban: „*De jó lett volna ezt a tüzet még szítani*”. Erre a magra kellett volna építkezni – például úgy, hogy már az elején megjelenik a tangó a két ember találkozásánál, majd következőleg a szakításnál. Crnkovity Gabi szerint az is rendben van, ha bizonyos dolgokra nemet mondanak, de azért ne hagyják magukat: „*ha helyzetbe kerültek, próbáljatok megküzdeni vele*”.

Szöveg, tempó, beszéd, mozgás

Ervin azzal folytatta, hogy a csapatnak oda kell figyelni arra, hogy amikor nem a Nemes Nagy által megírt verssorokat mondják, ne csúszzanak abba a fajta hibába, hogy szintén versmondás szerűen hangozzanak el bizonyos mondatok. A versek dallamossága belecsúszott a többi szövegrészletbe is. Az egész előadásnak – szövegmondásnak és mozgásnak is – nagyon visszafogott, lassú tempója van, ami monotonná teszi helyenként. Érdemes ezért ritmusváltásokat alkalmazni: „*A nézőnek is nagyon jólesik az, hogy van egy jelenetem, ahol*

nagyon lassú a dolog, és kimért és lírai, és a következő dolog az, hogy behozok két kávéscsészét egy teljesen más tempóban.” Zia ehhez kapcsolódóan elmondta, hogy az idősebb pár lassítása szándékos, ám Ervin szerint a fiatalabb pár is lassú és emelkedett. Egyes jelenetekben nagyon jó lehetőség van a humor, a derű alkalmazására, amivel meg lehetett volna ragadni az ellenpontozás lehetőségét. A beszéddel kapcsolatban elmondta még, hogy sokszor csorbult a szöveg hallhatósága, amikor az írógépen gépeltek. Gabi aztán kattogott még a kattogáson: „Nem muszáj folyamatosan kattogni. Nem feltétlen muszáj mindig írni, amikor írnak, hiszen színházi formanyelv, értjük”. És erre már Pálfi is rácsatlakozott: „Ezekben is meg lehet találni a játékosságot. Egyet csinál a szám és mást csinál a kezem.”

A beszédhez kapcsolódva azt is elmondta Gabi, hogy ahogy nézte az előadást, hallgatta a mondatokat, még a hivatásos színészek is megküzdének vele a színpadon. A néző megkapja és megéri a mondatot, és azt sem bánja, hogy küszködnek, hiszen látja, hogy milyen lesz, ha megérik. És ezt az életben is hasznosítani tudják majd. Ugyanakkor Gabi szerint is halkak voltak, bár azt is hozzátette, hogy tudja, az előadás nem nagyteremre, hanem kamarára készült.

Gabi kiemelte a mozgásokat: nagyon szépek, összehangoltak, jó nézni, ahogy elkezdődik az előadás (a két pár egymással háttal áll és egyszerre ugyanúgy mozog), és fel is merült benne a kérdés, hogy hogy tudják ennyire pontosan egyszerre csinálni anélkül, hogy látnák egymást, és nem jött rá a turpisságra, ami jó.

Díszlet

Gabi kitért arra, hogy a díszletet, a két pannót a háborús jelenetnél nagyon ügyesen használták, akár többet helyzetbe lehetett volna hozni az elején is. De hát az ördög a részletekben rejlik, a pannók kerekere nem pont olyan lett, mint amit terveztek, így módosult a felhasználhatósága is. **Góli Kornélia** a későbbiekben hozzátette: nagyon élvezte, hogy különböző típusú és színű telefon van a díszletben, nagyon szépek, de sajnos teljesen elhagyhatóak.

A dramaturgia

Végül Góli Kornélia vette át a szót. Először kérdezett, majd megoldásokat kínált. Az egyértelműen látszott, hogy nehéz melón vannak túl és ezt Zia is megerősítette: hatalmas volt az anyag, és a fogódzók meg hiányoztak belőle. Mivel dokumentarista műként jelölték meg az előadást, Nelli elmondta, hogy a dokumentarista jellege kissé lebegett. Kevés volt az évszám, s így nem tudta kellően vezetni a nézőket. E miatt a minimalizálás miatt a néző elveszíti a folyamatot, hogy az évek hogyan telnek,

és pontosan milyen események következnek be. Két párhuzamos történetet láttunk – a fiatal és az idős Ágnest és Balázst –, és Zia keverte ezeket a siko- kat. Ez izgalmas, de nehéz is akkor, ha nem vezet a nézőt semmi. Ilyenkor segíti meg az évszám, hogy mikor mi történik: mi történik a válasz előtt, és mi utána. Elősegíti a befogadást. Nelli megkérdezte azt is, hogy ki volt az, aki kutatott a témában: csak Zia, vagy a csapat is? Hol volt a szereplők fogódzója, hol találták meg a Nemes Nagy Ágnességet és a Lengyel Balázsosságot. Zia elmondta, hogy ő rágta át magát az anyagon, ő írta a szövegkönyvet is, viszont rengeteget improvizáltak. Az, hogy ki melyik szereplőt játssza, így alakult ki: mindenki azt kapta, amelyik leginkább passzolt hozzá. Majd utána már megindult a fiatalok részéről is a kutató- és alkotómunka. Mivel nem minden esetben álltak egyértelmű adatok a rendelkezésre, Nelli azt is el tudta volna képzelni – annak ellenére, hogy dokumentarista mű –, „bele lehetett volna csempészni egy kvázi naplóbejegyzést. Itt működött volna a fikció, szolgált volna az előadást.” Ezzel kapcsolatban még korábban Gabi kitért arra, hogy hiányolta, hogy mi lehetett a két ember elválásának oka és pillanata. Zia elmondta, hogy nincs konkrét adat vagy információ róla.

Tehát szó, mi szó: bátorság, fiatalok! ☺

Mindhárom zsűritag egyetértett abban, hogy a produkció elkészítésében mindig a próbafolyamat a legjobb. Ervin úgy fogalmazott, hogy a megtett út, ahogy egy folyamaton végigmennek mindig fontosabb, mint a végeredmény. És ezért jó a színház: mert gátlástalanul meg lehet tenni bármit a deszkákon, amit a való életben nem: „Engedjétek meg magatoknak azt a luxust, hogy szörföltök a saját érzéseitekkel. De meg se próbálni, az nem jó út. Megfosztjátok vele magatokat.” – vallotta Ervin, és nemcsak a testiség, hanem például az utolsó jelenet, a gyász kapcsán is. Nelli itt még visszacsatlakozott: elmondta, hogy akár lehetett volna egy teljesen érzéketlen, ritmikus sirató is, hiszen itt nem feltétlenül csak arról van szó, hogy megtörténik a halál, hanem arról is, hogy ezt a kapcsolatot már régen eltemették.

Gabi az értékelése során egy-egy mondatban kiemelte a fiatalok erényét is: az idős Balázst játszó **Barna Sára Dávidnak** az iszonyatosan jó orgánumat, a fiatal Ágnest játszó **Vorkapic Anjának** a természetességét, az idős Ágnest játszó **Juhász Inesz** humorérzékét és iróniáját, és a fiatal Balázst játszó **Forró Attilának** a fiatalos lendületét. „Szóval ezeket mind-mind szerintem tartsátok, színesítsétek is, bátrabban is, és nyíljatok néha-néha, ha van hozzá kedvetek” – mondta Gabi.

Virág Kiss Anita

Optimizmusról és emberiségbe vetett hitről...

A nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulat Đorđe Lebović *Ezredik éjszaka* c. előadásának zsűrizése

A fesztivál harmadik versenyprogramjaként Az ezredik éjszaka (Đorđe Lebović) című előadást a nagyikikindai József Attila Színtársulat játékában láthattuk. Az előadást **Király Sándor** rendezte, a társulat művészeti vezetője.

Mai tündérmese – olvassuk a műfaji meghatározásban. És valóban, ez a rövid, de annál több üzenetet hordozó előadás elvarázsolt bennünket, és magával utaztatott egy szürreális világba.

Virág Kiss Anita, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet munkatársa régi barátként üdvözlölte a társulatot. „Sok mindent elárul, hogy az előadás után megrohmoztuk és megölelgettük Sanyit. Ők az a csapat, akik olyan életigenléssel és szeretettel jönnek mindig, tele pozitív kisugárással, ami feltölt bennünket is, a szemlét is. Erről a darabról is úgy jöttünk ki, hogy tele volt a szívünk.” Majd átadta a szót a zsűrinek. Elsőként **Crnkovity Gabriella** kezdi az értékelést. „Jólesően zárom ezt a mai estét, kellemes élményekkel fogok hazatérni. Bátor és nagyon jó a darabválasztás. Fontos kérdéseket boncolgat, ami mindig is aktuális volt és az is lesz... és emberi. Nagyon mélyen emberi. Jólesett minden mondata. Mintha önmagamat is látnám két verzióban, amikor ezek, a darabban elhangzó gondolatok csaponganak a fejemben. Nagyon szép már az eleje is, ahogy elkezdődik a mese: a kellemes zene, a mesélő finom karaktere (**Király Annamária** – a szerk.), rögtön jólesett és visszadobott a gyerekkorba, beszippantott és befogadtam a történetet az első pillanattól fogva.” Majd foly-

tatta a karakterek megformálásának minősítését, díjazta a kellékek kidolgozottságát, szépségét: „...mind aprólékos, kidolgozott és át van gondolva, nem csak egy darab papírt látok, hanem kigondolt és szépen megvalósított eszközt. Nagyon jó színpadi létezésetek van, jó megszólalások, beszédtempó, ritmusváltások.” Általánosságként megjegyezte, hogy merjenek a játzók egymás szemébe nézni, amikor fontos és indokolt az. Hep (**Csíkós Dávid** – a szerk.) kidolgozottsága mellett megjegyezte, hogy jobban megmozgatná fizikailag, a tér megnyitása érdekében. „Dicséretes a minimalizálása a dolgoknak. Ennek köszönhetően van tér, és ettől jól láthatóak a karakterek. A Varázsló (**Tombácz Imre** – a szerk.) csodálatos jelenség, van az a mondás, hogy a kevesebb a több, de ebben az esetben itt nem számít. Ez így a jó! Szeretem, ami rengeteg, ami sok. Amit hiányoltam viszont, a lehetősége a hibázásnak. Elhangzik, hogy tanonc. Ezt jobban ki lehet használni. Mi a hibázás? Bukjon le esetleg bizonyos helyzetekben. Magabiztos és bátran csinálja a dolgait, de amikor nem úgy sikerül ahogy szeretné, elbukik mondjuk, akkor hadd lássuk, ahogy szeretné visszatornázni magát a pozíciójába. Ezzel még lehetne játszani, az alapja zseniális, de rejt még lehetőségeket.” Végül a technikai megoldásokat díjazta, az idő múlásának megmutatását (javasolta azt hosszabbra engedni), a szép fénymegoldásokat, a nem szokványos reflektorhasználatot.

Góli Kornélia folytatta a zsűrizést, aki szintén méltatta a darabválasztást és a megvalósítás egyszerűségét. Technikai dolgokra hívta fel a figyelmet, mint például, hogy játzóként ne menjünk ki a reflektorfényből, ezt ugyanis hibaként éli meg a néző, és kiköckenti az előadásból. Majd folytatta a hangsúlyok használatával. *„Nem tudom eldönteni sokszor, hogy bizonyos helyeken szándékosan vannak rossz hangsúlyok vagy esetleg hibák. Ezekre érdemes odafigyelni, csakúgy, mint a hadarásra. A két figuránál az az érdekes, hogy ez egy irodalmi toposz (visszatérő motívum – a szerk.), úgy szoktuk mondani, hogy okos bohóc és buta bohóc. Az egyik mindig mindent tud (akkor is, ha ez nem igaz), a másik meg csak szeretne olyan lenni, mint az okos bohóc, de neki nem megy. Ezt szépen felvázoltátok (Király Sándor Hap szerepében és Csikos Dávid Hep karakterében – a szerk.), de dolgozzátok ki jobban. Néha ebből ki lehet lépni, hogy a figura picit változzon bizonyos pillanatokban. Maradjon bizonytalan, de többféle-képpen mondjuk. Ennek ellenére, nagyon sokszor felírtam, hogy jók a váltások, ahol új sztori kezdődik, vagy a jelenetben van egy pont, a nézők figyelmét fókuszálod (Király Sándor – a szerk.) amire kell, ezek mind szépen és jól működtek.”* Fényhasználat kapcsán elmondta, egyetért Gabival: Hap (Király Sándor) őrlődésének több időt kellene hagyni, hogy a néző is elgondolkozhasson, és együtt őrlődhessen a figurával. A Varázsló (Tombácz Imre) jelenlétét dicsérte, de bátorította a karakter erősebb megrajzolására. *„Vártam volna több reakciót a két szereplőtől a varázsló jelenlétére. Például meg lehet ijedni tőle... attól, hogy hangosabb, vagy attól, hogy ki ez a figura. Az volt az érzésem, hogy nektek túl természetes, hogy hát itt jött egy varázsló. A komikum ebben a részben felerősödhet. Kalandozzatok, kísérletezzetek, mert megéri!”*

Pálfy Ervin az értékelését üde felütéssel kezdte, miszerint Király Sándor Quentin Tarantinóra hasonlít, amire természetesen nevetés volt a vá-

laszreakció a teremben. Majd Nelli (Góli Kornélia) gondolatait a Varázsló jelenlétével kapcsolatban, kiegészítéssel folytatta. *„Ha ennyire erősen kitálatátok, hogy ez a karakter így néz ki, akkor azt én is jobban lereagáltam volna. Megszülethet egy néma játék reakciókra adott reakciókból, akár két, három percen keresztül is. Ki kell aknázni a humorforrásokat. Itt van még a füstgép. Mi van, ha a varázsló él ezekkel a varázslási lehetőségekkel, például ő kezeli a füstgépet...? Mi van, ha minden egyes megszólalásnál ad egy kis füstöt magának...? Mi van, ha ez a füstgép nem dolgozik, mi van, ha erre a füstgépre ő kiakad? Ha ő kiakad, ti (Hep és Hap figurái – a szerk.) merüljete el a lehetőségekben, mert még vannak benne!”* Majd a többi szerep elemzésével folytatta: *„Felmerült a bohócsága a két figurának. Tehát az okos és a buta. Ha van egy karakternek egy fő jellemzője, mondjuk, hogy félénk, például Hep, akkor biztos, hogy társítunk hozzá egy ellenkarakterisztikát. A darabban meg lehet csinálni minimum egy ponton, amikor a cselekedete pont az ellenkezőjét mutatja. Javaslom a karakterek fő tulajdonságát egy adott pontban megcserélni. Ebben a szövegben erre nagyon nagy tér van adva, éljetez vele! Most rátérek a zenére. Nekem ez egy érzékeny pontom általában. Az Over the rainbow (Somewhere over the Rainbow - Israel „IZ” Kamakawiwo’ole – a szerk.) a végén: minden más esetben azt mondtam volna, hogy ne már... de ebben az előadásában nagyon helytállt. Az az érzésem, hogy neked, mint rendezőnek (Király Sándor – a szerk.) és egyáltalán nektek, olyan optimizmusotok van az emberiségben, hogy az csodálatos, és nekem nagyon jól esett, és így nagyon szép ezzel. Viszont azt éreztem, amikor fogy az ideje Hapnak, hogy kitalálja mit kívánjon, mintha nem fokozódott volna eléggé a tétje a dolognak. Mindkét játzó (Király Sándor és Csikos Dávid – a szerk.) részéről. Szerettem volna, hogy Hep jusson el az őrlőngésig, Hap pedig teljesen átmenjen zen-buddhista állapotba. Közben meg a tét fokozódik (ha nem kíván valamit Hap amíg feljön a nap, kövé dermed – a szerk.), ezt hiányoltam, nem volt elég nekem. Egyébként nagyon jól vették a nézők a lapokat, jól van előadva, de lehet még jobban kipiszkálni a humorforrásokat.”*

*„Amikor vége lett az előadásnak és eltűntetek hátul, egy hölgy megszólalt mögöttem, hogy » Hát ez nagyon jó volt «” – Fűzte hozzá Nelli a végén. A hallottakra reagálva a rendező és Hap szerepét játzó Király Sándor megjegyezte: *„Mi meg vagyunk elégedve... köszönjük a zsűrizést, most a héten összejövünk (Kedden! – javítja ki egy hang) és megnézzük!”* – zárjuk felhőtlen, derűs kacagással ezt a tartalmas szombatot.*

Nagy Karina

Rövid jelenetek találkozója Tóth János emlékére

Jelentkezzetek a Totya-szemlére is!

Tóth János (Totya) a nyolcvanas években kezdett amatőr színjátszással foglalkozni a nagykikindai Egység Művelődési Egyesületben, és második otthonaként tekintett a kikindaiak „magyar otthonára”. Felnőtt- és diáksportokkal is foglalkozott hosszú éveken keresztül.

Totya rendezett egész estés darabokat, de mindig akadt a tarsolyában egy-egy rövid jelenet, parasztkomédia is. Négy évvel ezelőtt világossá vált számunkra, hogy méltó módon tudnánk emléket állítani neki, ha Nagyikindán megvalósítjuk a rövid jelenetek találkozóját, azaz a Totya-szemlélet.

Végül a pandémia közbeszólt, és elképzelésünket halasztgattuk, de 2021. december 18-án sikerült megtartanunk az első találkozót. Terveink szerint ez a rendezvény helyet tud biztosíta-

ni azon társulatok, egyesületek, diákszínpadosok részére, akik nem tudnak egész estés darabokat rendezni, és ezáltal nem tudnak jelentkezni a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátósok Találkozójára.

2023. november 4-én tartjuk meg a harmadik Totya-szemlélet Nagyikindán az Egység Művelődési Egyesületben.

A jelentkezési űrlap szeptembertől lesz elérhető az Egység Művelődési Egyesület honlapján (<https://egysegme.org/>), kövessétek az aktuális elnevezésű menüpontot! Amennyiben kérdésetek van, keressétek Király Sándor művészeti vezetőt az motthonki@gmail.com e-mail-címen, vagy munkanapokon 9-13 óráig a **064/8382800**-as telefonszámon.

Sok szeretettel várjuk a jelentkezéseket!

A Totya-szemle szervezői

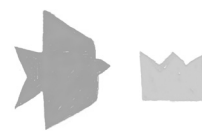
In memoriam
Tóth János "Totya"

Totya-szemle

Nagyikinda

Holnap a Találkozó színpadán

Keressenek velünk ideális vőlegényt!

Holnap szem valószínűleg nem marad szárazon – a nevetéstől –, legalábbis, ha az elmúlt évek Találkozás tapasztalatait nézzük: a tóbiaiak mindig is különös természetességgel nyúltak a vígjátékokhoz. Lackó Farkas Erzsébet, a rendező szerint pedig ez a darab különösen jó, a szöveg viszi a játékot. Az előadás témája olyan aktuális kérdéseket is érint, mint az elvándorlás, a kivándorlás kérdése. Kiderül, idén milyen meglepetéssel készülnek a darabban a számunkra.

Április 17., hétfő, 19 óra

A Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színját-
szó csoportja, Tóba

Lőrincz Miklós: *Amerikai menyasszony* (60')
Vígjáték

Rendezte: Lackó Farkas Erzsébet

Az előadásról: Amerikából megérkezik a kedves unokahúg, aki megzavarja Badacsonyi nyugodt napjait. Különös módszerrel keresnek vőlegényt, aki mindenkinek megfelel, csak némi félreértés történik az esküvő megkötése előtt. Lőrincz Miklós szövege a hagyományos bohózat eszközeivel operál, szinte matematikai pontosságú poénokkal, szellemes nyelvi leleményekkel igyekeznek szórakoztatni és nevetetni a közönséget. Ez a műfaj komoly színészi képességeket kíván, s ennek próbál eleget tenni a társulat, amely nem először találkozik ilyen jellegű anyaggal.

A TÓBAI PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET
SZÍNTÁRSULATA
ELŐADJA

Lőrincz Miklós
**AMERIKAI
MENYASSZONYC.**
VIGJÁTÉKÁT KÉT RÉSZBEN

SZEREPLŐK:

BADACSONYI	SZÁNTÓ TIVADAR
PISKÓTA	SAMU TIBOR
KORCSOLYA	KISS ZOLTÁN
EDIT	IFJ. DETKI ANTAL
MÁRTA	SZABÓ MELÁNIA
SZOBALÁNY	SIROVICA ERZSÉBET
PINCÉR	ARANYOS DOMINIK

VENDÉGEK, BAKA ANDRÁS ÉS TÓTH ANNA

KELLÉKES: PALATINUS MELINDA, SÍPOS JÁNOS, KOROM GIZELLA
ÉS NÁNYI NIKOLETTA

TECHNIKA: KISS ZOLTÁN ÉS PALATINUS NÁNDOR

DÍSZLETTERVEZŐ: BAKA ANDRÁS

SÜGŐ: SZABÓ MELÁNIA, BOKOR VIVIEN, TÓTH ANNA

RENDEZTE: LACKÓ FARKAS ERZSÉBET

Őszi séta a városomban

Egy délután a szobámban ültem, amikor anya benyitott és egy sétára invitált.

Azonnal belementem, mert úgyis unatkoztam, és egy kis séta sosem árt.

– Mi az úticél? – kérdeztem, miközben felhúztam a kabátomon a cipzárt, és megigazítottam a fejem lévő sapkát.

– Hova szeretnél menni? – kérdezte anya, mire felcsillant a szemem, és azonnal gondolkozni kezdtem, vajon hova menjünk.

– Menjünk ki a tóra, biztos szép ilyenkor – döntöttem el, mire anya bólintott. Elindultunk. Hosszú séta után végül megérkeztünk úticélunkhoz, a tóhoz. A délutáni órákban nem sokan tartózkodtak kint. Csak itt-ott lehetett látni néhány sétáló embert. Az utat fákról lehullott, megsárgult levelek borították. Csendesen lépkedtünk egymás mellett, talpunk alatt ropogtak a levelek, mi meg csak néztük az őszi tájat. A vízen lehetett látni, ahogyan egy kisebb szellő bele-belekap és ennek hatására hullámozik.

– Nézd, hattyúk! – mutattam a vízben úszkáló fehér állatokra, majd gyorsan csináltam egy képet róluk.

– Igen, nagyon szépek, kár, hogy nem hoztunk semmi ennyivalót, amivel megetethetnénk őket – mondta anya.

– Nem baj, már megtették helyettünk – néztem egy négytagú családra, akik kenyeret dobáltak be a vízbe, mire a hattyúk odaúsztak és jóízűen megették.

Ahogyan tovább haladtunk, a távolban, a fák között megpillantottam a szélmalmot. Ekkor izgatottan anyához fordultam:

– Menjünk el a szélmalomhoz, meg akarom nézni közelebbről! – kérleltem.

– Jó, de utána megyünk haza, mert lassan sötétedik – egyezett bele. Rövid séta után odaértünk.

Ezt is megörökítettem, hogy utána otthon megmutathassam apának és a testvéremnek. Jól megnéztem a barna építményt, majd anyához fordultam:

– Jó, szerintem mehetünk – bólintottam.

– Na, ennyi volt? Már meguntad? – nevetett.

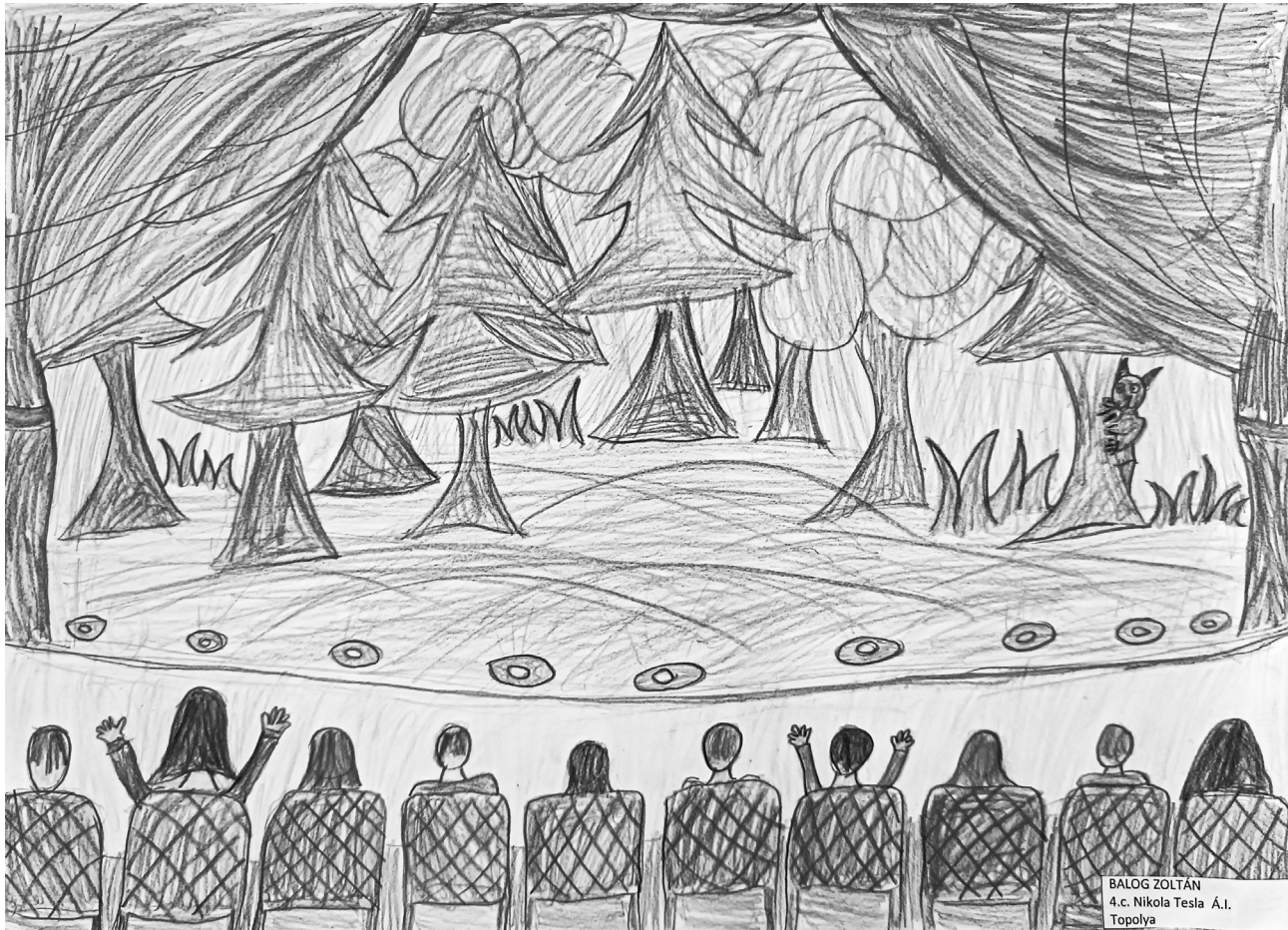
– Igazából, már mehetnék haza, kifáradtam – vallottam be mosolyogva, majd hazaindultunk.

Remélem, máskor is jut idő ehhez hasonló sétákra. Nagyon élveztem és sok élménnyel gazdagodtam.

Farkas Emma, 6. c, Csáki Lajos Általános Iskola

САВИЋ НАЂА
П.У. БАМБИ-ВИНИ ПУ
БАЧКА ТОПОЛА

Őszi séta a városomban

A kedvenc regényem olvasása közben merengve néztem ki az ablakon, amely az utcán lévő forgalmas életet mutatta meg. Egy férfi melegen öltözve, a kutyájával sétált az ablak előtt. Mellette egy nő gyalogolt, aki időnként megállt, hogy készítsen egy képet a tájról. Kedvet kaptam erre én is. Elhatároztam, hogy én is teszek egy fordulót a városban.

Magamra vettem a kabátom, belebújtam a cipőmbe, sálát tekertem a nyakam köré, és máris készen álltam az indulásra. A kapun kilépve megborzonek a hidegtől, majd körülnézve felmértem a terepet. Narancssárga, vörös, sárga és barna. A fa ágai csupaszon álltak. A nap már lemenőben volt, amikor elindultam. A park felé vettem az irányt. A talaj még nedves volt a reggeli esőzéstől, így óvatosan kellett járnom, vigyázva arra, hogy el ne csússzak. Erős füstszag csapta meg az orrom. Ilyen hideg időben rengeteg helyen láttam, hogy füst száll ki a kéményből. A központba érve arra kaptam fel a fejem, hogy egy ember sietve teker a könyvtár felé. Egyszer csak hirtelen kiugrott alóla a kerékpár, ő pedig nagy lendülettel esett le róla. Szám elé kaptam a kezem, de egy pillanat alatt felpattant és mintha mi sem történt volna, tovább hajtott. Hat órát harangoztak. A családok sietve szálltak ki az autókból és szaladtak be az esti misére. A parkhoz érve helyet foglaltam egy padon, és gyönyörködve néztem a naplementét.

Hazatérve boldogan vettem le a kabátom. Anyu forró teával fogadott és érdeklődve hallgatta a mesémet a városomban tett sétáról.

Vajó Emma, 6. c, Csáki Lajos Általános Iskola

Sokszínűség és színvonal

Amatőr színjátszásunknak nincs szüksége arra, hogy állandóan létjogosultsága mellett kardoskodjon, hogy unos-untalan bizonygassa: nem merült bele a dilettantizmus itt-ott még fellelhető formáiba. Ellenkezőleg: műfaji sokszínűségével, merész, határozott útkeresésével színjátszásunknak új, gazdag tartalmat adott.

Sajnos vannak, akik nem így gondolkodnak, nem így látják amatőr színjátszásunkat. Kétségbe vonják eredményeit, mindenekelőtt sokszínűségét. Azt állítják, hogy a hagyományos, porosodó színházi formák mellett különösen a darabválasztásban mutatkozik meg az a maradi felfogás, amely – véleményük szerint – eleve lehúzza a „rolót” az előbbre lépés, a fejlődés előtt! S példaként említik a *Paprikás csirkét*, a *Tabáni orgonákat*, a *Falurosszát* és a könnyű műfaj még jó néhány „alkotását”, színpadi szövegét! Merthogy amatőr színjátszásunk egyelőre „leragadt” az ilyen jellegű daraboknál. Mit lehet most erre mondani?! Egyáltalán érdemes-e vitába bocsátkozni az ilyen megalapozatlan, rosszindulatú állításokkal, mert – legalábbis számomra – aki nem látja, vagy nem akarja látni, hogy mi történik a mozgalomban, hogy a múltban milyen eredményeket mutatott fel az a „maradi” felfogás, amely ugye a dilettantizmus gettójába terelte színjátszásunkat, annak fogalma sincs a vajdasági magyar nyelvű amatőr színjátszásról!

Egyébként, ha összehasonlítjuk a hivatásos és az amatőr színházak, színjátszó csoportok repertoárját, akkor – legalábbis az én véleményem szerint – az amatőröknek igazán nem kell szégyenkezniük. Az „igazi” színházak sem ódzkodnak ugyanis a konzumkultúrát kiszolgáló „könnyű” daraboktól. Sőt! Előszóretettel „nyúlnak” értük, csak hát, ugye, ezt nemigen vesszük észre, és ha észre vesszük is, hát megbocsátjuk „könnyelműségüket”, mondván, hogy a színház érdekében történik minden!

S ha már itt tartunk, hadd mondjam meg, hogy én, mint a „maradiak” táborának egyik köztagja, csak jó és rossz színházi előadást ismerek (ebbéli meggyőződésemben, tudom, nem vagyok egyedül)! Lehet a leggiccsesebb szövegből is kitűnő színpadi előadást „csinálni”, mint ahogy a drámairodalom legnagyobbikának szövegéből is lehet semmitmondó, nagyon rossz előadást produkálni! Tehát nem kellene mindjárt ítélőszék elé állítani azokat az amatőr színházakat, színjátszó csoportokat, amelyek – mondjuk – nem a Hamlettel kezdek az évadot.

Ami pedig a hagyományos, porosodó színházi formákat illeti, azt azért mégsem hagyhatom szó nélkül. Csak néhány példát említek. Mindenekelőtt múltunkra vonatkozóakat, mert hát nekünk azért múltunk is van, ha esetleg ezt valaki nem tudná. 1973-ban a szabadkai Népkör társulata

bemutatta Tennessee Williams *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosát. Bambach Róbert, a darab rendezője három változatban, három egymástól teljesen különböző rendezői koncepcióban állította színre az egyfelvonásost, amellyel a szabadkaiak eljutottak az országos szemlére is, Trebinjébe. Előadásuk maradandó sikert aratott, és az ott jelen lévő színházi szakma, az akkori nagy Jugoszlávia legismertebb kritikusai hajnalig beszélgettek, vitatkoztak a szabadkai előadásról, amely a korszerű színházi formanyelv szempontjából egyértelműen merészet, újat hozott. Még csak annyit (tisztában lévén azzal, hogy az amatőr színjátszás jóakarói esetleg megkérdőjelezzik majd az ott összegyűlt szakma hitelét): Trebinjében, az amatőr színházak országos szemlájén ugyanazok a színházi szakemberek mondtak ítéletet egy-egy előadásról, akik minden évben részt vettek Újvidéken, a Sterija Játékok előadásain, kerekasztal-beszélgetésein!

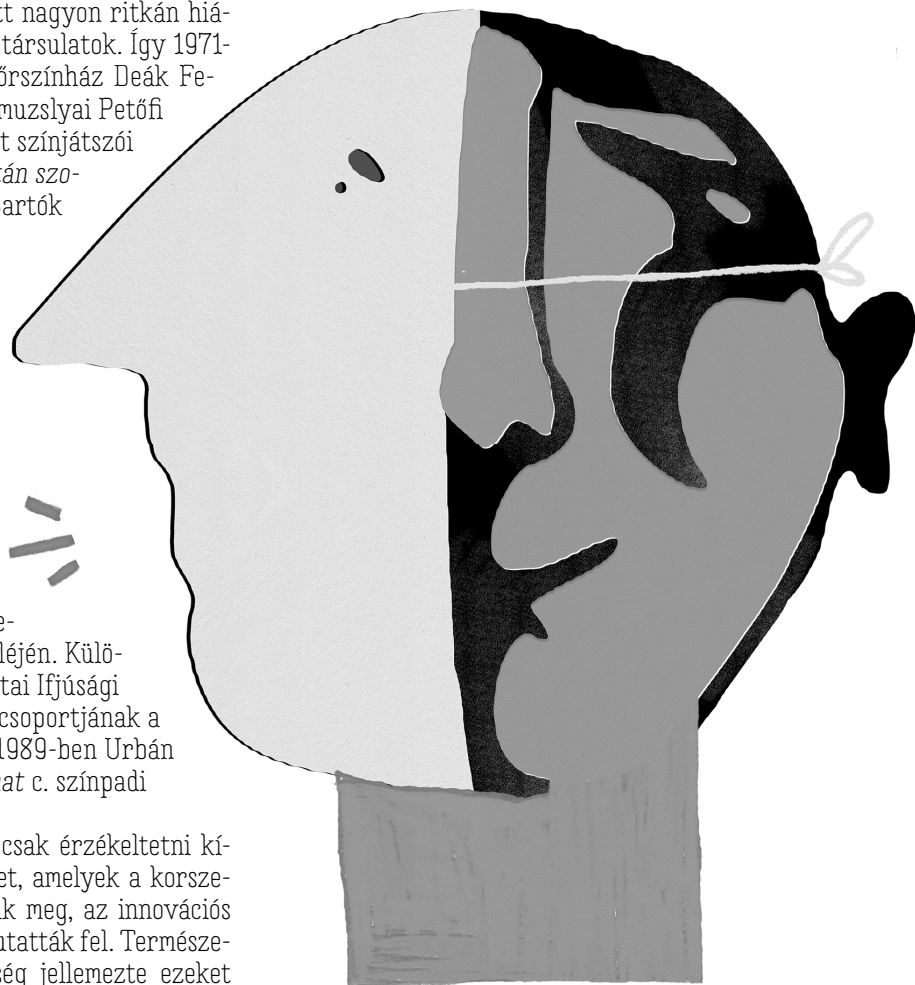
De említhetném Koncz Istvánt is, aki 1976-ban Brecht '76 című előadásának korszerű rendezéséért elismerésben részesült, vagy ha már a „maradi” amatőr színjátszásnak az új színházi szemlélet iránti fogékonyságáról beszélünk, akkor mondjuk el, hogy a pancsovai Kis- és Kísérleti Színházak Fesztiválján (amatőrökről van szó!) az elmúlt két és fél évtized alatt nagyon ritkán hiányoztak a vajdasági magyar társulatok. Így 1971-ben az óbecsei Városi Amatőrszínház Deák Ferenc *A vak trió*, 1976-ban a muzslyai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszói Đorđe Lebović *Temetni délután szokás*, 1977-ben a csantavéri Bartók Béla Művelődési Egyesület Gyurkó László *Don Quijote*, 1978-ban a becskereki Madách Barácius Zoltán *Az ötödik fénykép*, aztán a bajmoki Jedinstvo-Egység Művelődési Egyesület színjátszói két ízben (1977-ben és 1979-ben), az újvidéki Petőfi Sándor Művelődési Egyesület amatőrjei három ízben is részt vettek a Kis- és Kísérleti Színházak pancsovai szemlájén. Különösen eredményes volt a zentai Ifjúsági Művelődési Központ AIOVA csoportjának a fesztiválon való szereplése. 1989-ben Urbán András-Molnár Zoltán *Harmat c.* színpadi játékát mutatták be!

Ezzel a néhány példával csak érzékeltetni kívántam azokat a törekvéseket, amelyek a korszerű színházi formákat célozták meg, az innovációs kísérletek iránti készséget mutatták fel. Természetesen nem a kampányszerűség jellemezte ezeket

a törekvéseket, nem valami külső „diktátum” határozta meg őket. Egyszerűen amatőr színjátszásunk sokszínűségéről tanúskodtak (a különböző formai megközelítésekre gondolok)!

Felesleges tehát számon kérni azt, ami tegnap is, és ma is irigylésre méltó színvonalon jelen volt és van amatőr színjátszásunkban. Ami pedig a porosodó, hagyományos színházi formákat illeti, senki se aggódjék: igazi, figyelemre méltó színházi előadásokat azok is „képesek produkálni”, csak észre kell őket venni! S a darabválasztás se okozzon gondot a „szellem nagyjainak”! A hivatásos társulatok repertoárjaival se igen törődnek, minek akkor az a nagy vehemensség, az a nagy tudálékosság, amikor az amatőrökről van szó?! Csak játsszák kedvük szerint amatőr színjátszóink a régi zenés darabokat, vígjátékokat épp úgy, mint a már elcsépelet angolszász kommersz és a francia bulvárszínház közönségsalagató darabjait! A közönség nem fogja őket cserbenhagyni, de azok sem, akik munkájukat ragaszkodással, megbecsüléssel kísérik!

Megjelent Faragó Árpád *NEM SÍRT ÁSUNK, HANEM FUNDAMENTUMOT c.* kötetében.

A XXVII. Találkozó szakmai zsűrije

Crnkovity Gabriella

Színész

Topolyán születtem. A gyermekkor, amit megélhettem, gyakran inspirációim forrása. Önfeledt, játékos, szabad, időntúli, a felfedezés szünni nem akaró örömeivel. Asztaliteniszem, hála a bátyámnak, aki után kishűgiként vakon mentem. A tíz év sportolás alapot adott egyfajta kitartásnak, munkabírásnak, és annak, hogy ne adjam fel rögtön, ha valami nem megy elsőre. A színház... egy ideig csak képzelgés, álom, mi lenne ha... Míg egyszer csak sikerült találkozunk. Zentán. Igen, itt kezdtem az amatőr színjátszást, majd Topolyán is volt szerencsém próbálgatni magam és Szabadkán is. Nagyon szép időszak volt az életemnek. Az Újvidéki Művészeti Akadémiát 2009-ben végeztem. Osztályvezető tanáraink László Sándor és Balázs Áron voltak. Számomra ők az a stabil alfa, akikkel gondolatban mindig visszatérek, ha elbizonytalanodom egy munka során. Az egyetem elvégzése óta Újvidéken élek és dolgozom. Színészként. Az Újvidéki Színházban. És ha szerencsém van, néha kipróbálhatom magam más közegekben is. Amatőr társulatokkal és gyerekcsoportokkal is dolgozom időnként. Sokat tanulok tőlük. Hibáim és sikertelenségeim is az enyéme, együtt dolgozom velük és rajtuk. Néhány éve van egy új tanítóm, aki a legtisztább tükröt tartja elém. A fiam.

Dr. Góli Kornélia

Dramaturg, tanár

1981-ben születtem Szabadkán. Az általános iskolát és a gimnáziumot szülővárosomban fejeztem, majd a Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának Színháztörténet szakán folytattam tanulmányaimat. Az elmúlt 19 évben dolgoztam az Újvidéki Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban, a szabadkai Kosztolányi Dezső Színházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatával, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a debreceni Csokonai Színházban, a vajdasági Tanyaszínház társulatával, a kassai Thália Színházban, a ma-

rosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatával, a Kolozsvári Állami Magyar Színházban. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok. Színházrajongásom elég korán kezdődött. Versmondóként ismertem meg a színpadot. Megtapasztaltam a kapcsolatot az előadó és a hallgatóság között és annak jelentőségét, hogy a színpadon kimondott minden egyes szó helye és célja van. Amatőr színjátszó is voltam. Ennek a korszaknak csodás élménye a közösséghez való tartozás és a közös alkotási vágy; az ötletelések, viták, kényszermegoldások (mert sosincs pénz) és az a felülmúlhatatlan érzés, hogy végül megszületik valami, amiért mindannyian keményen dolgoztunk. S erre a valamire emberek kíváncsiak. Bejönnek és megnézik. Azért ez, valljuk be, nem semmi! ☺

Pálfi Ervin

Színész, tanársegéd

1980. augusztus 24-én születtem Szabadkán, Pálfi Ervin névre hallgatok, ha lány lettem volna, most Szabinának szólíthatnátok. Azt hiszem kötődöm ehhez a szegény, szürke, unalmas Szabadkához, illetve Vajdasághoz, illetve a Balkánhoz. Kifejezetten szeretem ezt a multikulturális közeget. Máshol nem nagyon tudom elképzelni az életem. A gép úgy dobta, hogy színész lettem. Húsz éve vagyok a pályán, és többé-kevésbé még mindig örömet tud szerezni. Nem konkrétan a színészet, hanem maga az alkotás. A közös alkotás. A fantáziánk segítségével a semmiből valamit csinálni, s ezen az úton megtudni egy kicsit többet magunkról, a világról. Csodálatos kaland. Na, nem mindig. Azt mondják, munkamániás vagyok. Ebben van valami, pontosabban: ha dolgozunk, akkor dolgozzunk rendesen, keményen! Csak úgy van értelme. Ezt valom. Ez persze egyáltalán nem zárja ki, hogy jól érezzük magunkat. Hát így. 43 éves palicsi lakos vagyok, kislányom van, feleségem, kutyám, papagájom, sok-sok halam és sok-sok hangszerem. Néha nagyon nem értem magamat, másokat, és az egész világot, néha pedig minden olyan egyértelműnek és egyszerűnek tűnik...

„...de mégis azért az jó ebben, hogy kíváncsi vagyok, vajon lesz-e: végbélrákom vagy szívgyógyyszerem, unokáim meg a többi ilyen dolog, ami azt mutatja hogy éltem...” (Lovasi A.)

Vörösmarty Mihály: Csongor és Tünde

Bemutató: 2003.06.10.

Csak kétszer láthatta a nagyjérdemű ezt az előadásunkat, mindkétszer helyben.
A premier a színházban került bemutatásra, a repríz pedig a Tájházban.

A TOPOLYAI MŰVELŐDÉSI HÁZ
MARA
SZÍNHÁZCSOPORTJA BEMUTATJA

VÖRÖSMARTY MIHÁLY:
CSONGOR ÉS TÜNDE
CÍMŰ SZÍNHÁTÉKÁT

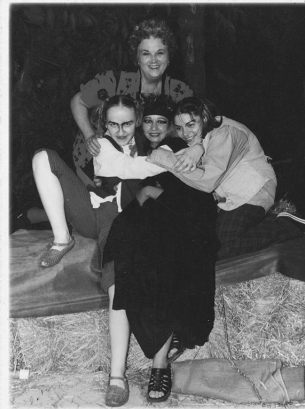
SZEMÉLYEK:

CSONGOR, Ifjú hős	CSERNAI ADRIEN
TÜNDE, tündéri lány	LOVRA EVA
BALGA	BUCSORDI ZSOLT
ILMA	KOKREHEL JÚLIA
VÁRDÓRÓK (kalmár, fejedelem, tudós)	SÓRFÚZÓ KÁROLY
MIRGY	PÉTERÁS SZILVIA
LEDER	TOMIK LÓCIA
OROGGFIÁK - KUNRAN	SIBERÁK CSILLA
- BERREN	VÖRÖS EMESE
- DUZZOG	VOYTER ILONA

FELMÉR: PLETY ZOLTÁN
ZENE: URBÁN PÁRKAS GÁBOR
MŰSZAKI MUNKATÁRS: STOISAVLJEVIC IOVAN

RENDEZŐ: PÉTER FERENC

HELYSÉG: _____
DÁTUM: _____
BELEPŐS: _____

Mara Amatőr Színház

XXVII

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színházszók XXVII. Találkozójának színlapja • Kiadja a topolyai Mara Amatőr Színház, Topolya Község Művelődési Háza, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
• A fedőlapot Pál Anikó tervezte Ónya-Oláh Dóra munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Gucci Mónika • Munkatársak: Bencsik Orsolya, Benedek Miklós, Epstein Ágnes, Gere Kitti, Gucci Mónika, Kiss Zoltán, Kormányos Katona Gyöngyi, Mendrei Ákos, Mendrei Anna, Mendrei Zsolt, Nagy Karina, Pastyik Nóra, Pobrányi Anasztázia, Szerda Zsófia, Sutus Áron, Terék Anna, Tomik Nimród, Turi Orsolya, Vastag Gáspár Hargita, Virág Kiss Anita
• Korrektor: Jankovics Andrea • A rendezvény megőrkítéséért felel: Zoomanoid Multimedia • 2023 április, Topolya